

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2017/18, 1. maj 2018, številka 5, letnik VII

»Čebelica je zelo marljiva, včasih celo bolj kot človek«

Glasovanje za najlepšo panjsko končnico

Brez čebel ni življenja

Jurjevanje: Vestno ohranjanje tradicije

Zeleni Jurij leto pred jubilejem

Adrenalin med gorami

Peter Nos je kos tudi pomivanju posode

Ko po pomladi zadiši ...

Naredimo svoj pšenični napitek

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2017/18, 1. maj 2018, številka 5, letnik VII

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Ema Šolar, Davor Klezin, Rina Medjić, Maruša Maček, Lara Pavčnik, Tjaša Gorišek, Doroteja Berložnik, Pia Privšek, Nik Ojsteršek, Urban Levičar, Žiga Ulaga

Naslovnica: Lea Šafarič

Podlaga strani: Špela Videc

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

**OSNOVNA ŠOLA
PRIMOŽA TRUBARJA
LAŠKO**

INTERVJU Z ...

»Čebelica je zelo marljiva, včasih celo bolj kot človek ...«

Generalna skupščina Združenih narodov je na pobudo slovenskih čebelarjev razglasila 20. maj za svetovni dan čebel. To je za tako majhno državo, kot je Slovenija, izjemen dosežek. O tem in drugih temah, povezanih s čebelicami in čebelarstvom, smo se pogovarjali s Francem Šolarjem, predsednikom Čebelarskega društva Laško.

Pravijo, da so že nekoč ljudje, ko so hodili po gozdu, čebelam jemali med. Kasneje so ugotovili, da bi bilo pametno, če bi čebele prinesli v bližino svojih domov. To naj bi bili začetki čebelarstva ...

Zagotovo so to začetki čebelarstva. Ta način čebelarjenja imenujemo gozdno čebelarstvo, ki se je začelo v pradavnini, ko je človek ugotovil, da je med zelo koristen in uporaben, zato je tudi čebele pripeljal bliže svojemu domu.

Čebelarstvo ima v Laškem dolgo tradicijo. Njegovi začetki segajo v 18. stoletje ... Lahko kaj več poveste o tem?

Čebelarstvo v Laškem ima že zelo, zelo dolgo tradicijo. Ta sega v 12. stoletje. Pisni viri navajajo, da so kartuzijani v Jurkloštru že v dvanajstem

stoletju dobivali med od laških čebelarjev. Kmalu bo čebelarstvo v Laškem praznovalo 120-letnico.

Čebelarstvo sodi med nepogrešljive človekove dejavnosti. Se morda spomnite, kdaj ste se navdušili zanj?

Za čebelarstvo sem se navdušil, ko sem bil še zelo mlad, saj mi je bilo delo v naravi in z živalmi v veliko veselje.

Zdaj vašo tradicijo nadaljujejo ...

Naša tradicija je dolga 35 let in nadaljujejo jo moj sin, snaha in vnukinja.

Najbrž ste se najprej ukvarjali samo s čebelarjenjem. Zdaj se ukvarjate tudi z lectarstvom in apiturizmom ... Kako vas je pot pripeljala do tega?

Ko smo nadgrajevali ponudbo, smo prišli do lectarstva. To dejavnost imamo že trideset let in tako nas je pot pripeljala tudi do apiturizma. Udeležujete se tudi različnih sejmov in ostalih

dogodkov, na katerih se ne predstavljate zgolj kot čebelarstvo ... Posegate namreč tudi po pomembnih priznanjih na svojem področju. Katera vam največ pomenijo?

Priznanja nam za naše delo veliko pomenijo. Za med smo dobili že vsa možna priznanja, kar nam veliko pomeni, saj je to dokaz, da je ves trud poplačan. Za Emine medenjake imamo že sedem zlatih priznanj in dva znaka kakovosti.

Katerih sejmov in ostalih dogodkov se najpogosteje udeležujete? Je to pomembno za vašo dejavnost?

Zagotovo je udeležba na sejmih zelo pomembna, saj s tem postajamo bolj prepoznavni.

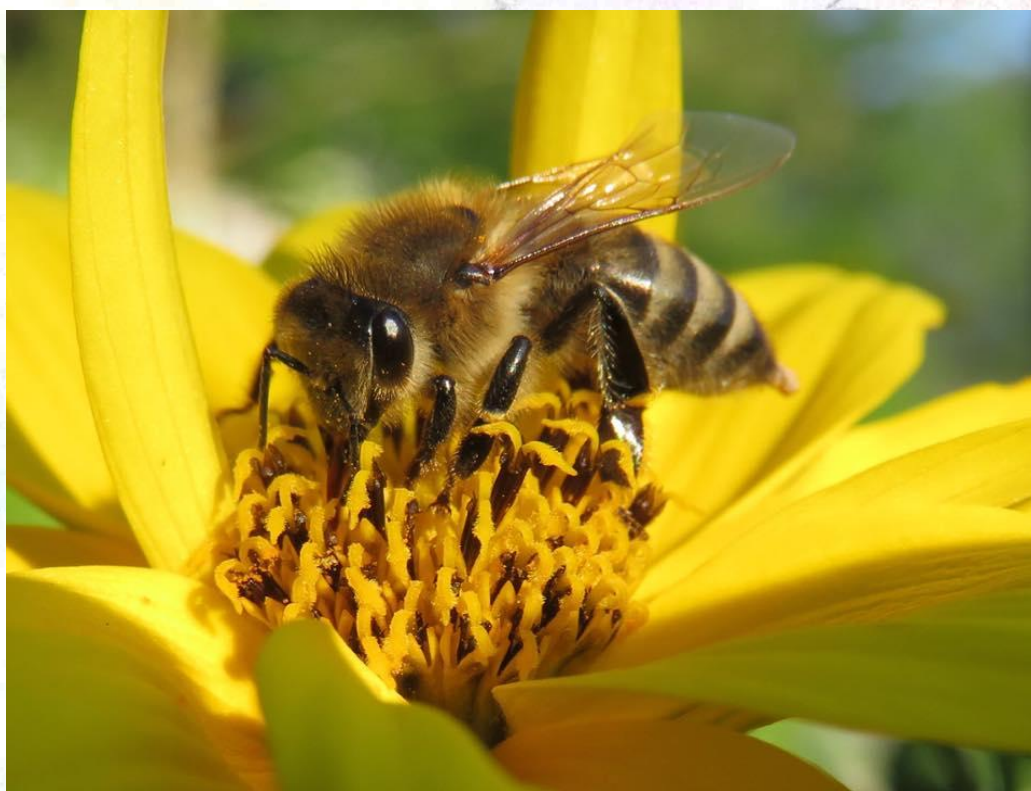
Drugače pa se udeležujemo skoraj vseh

sejmov, ki so v Sloveniji. Gostovali smo tudi že v tujini.

V zadnjih letih se je zelo uveljavil čebelarski turizem. Kako so ga ljudje sprejeli? Kakšen je njegov pomen?

Čebelarski turizem je zelo pomembna zadeva, saj je nova turistična ponudba in postaja vedno bolj zanimiv, zato tudi zanimanje postaja vedno večje. Že prej sva omenila lectarstvo. Današnji mladi pogosto ne vedo, kaj je to ... Se lahko z njim ukvarja kdorkoli? So zanj potrebne kakšne posebne spretnosti?

Lectarstvo spada med najstarejše obrti. Je določena umetnost. Zanja potrebuješ veliko domišljije in nekaj ročnih spretnosti, drugače pa se z njim lahko ukvarja kdorkoli. **Kakšno vlogo ima čebelarstvo v današnjem času? Se morda razlikuje v primerjavi s preteklostjo?**

Čebelarstvo je od nekdanj zelo pomembna kmetijska dejavnost. V zgodovini se še tega niso prav dobro zavedali, saj je bil glavni pridelek med, vendar je imelo čebelarstvo vseeno enako vlogo.

Večkrat lahko slišimo, da so čebele zaslužne za vsako tretjo žlico hrane. Kaj bi se zgodilo, če jih ne bi bilo? Bi ljudje res pomrli od lakote?

Čebele so zelo pomembni oprashaevalci, saj oprashaajo približno šestdeset odstotkov rastlin. Če čebel ne bi bilo, bi ljudje res umrli. **Vsaka zima predstavlja za čebele in tudi za čebelarje določeno preizkušnjo. Kako bi opisali letošnjo?**

Pri nas so čebele letošnjo zimo zelo dobro preživele, saj smo jeseni dobro poskrbeli za kakovostno hrano.

V Laškem deluje čebelarsko društvo, katerega predsednik ste. S čim vse se društvo ukvarja? Kaj je njegovo delo?

Čebelarsko društvo v Laškem obstaja že skoraj 120 let. Njegovo delo je, da znanje o čebelah prenaša naprej. Ponosni smo tudi na to, da imamo čebelarske kroške v laških šolah.

Ste zadovoljni s številom članov v čebelarskem društvu?

Da, zelo sem zadovoljen, saj ima laško čebelarsko društvo od osemdeset do devetdeset članov.

Kakšno je zanimanje mladih za to dejavnost?

Jo znajo ceniti?

Zanimanje mladih v osnovnih šolah je zelo veliko in veliko ljudi zna ceniti naš trud ter našo dejavnost.

Kakšno prihodnost napovedujete čebelarjenju? Sem optimist in napovedujem, da se bo čebelarstvo še razvijalo.

V Sloveniji deluje tudi čebelarska zveza. Laško čebelarsko društvo je zagotovo vključeno vanjo ... Kaj pomeni za čebelarje tovrstno sodelovanje?

Čebelarska zveza je krovna organizacija, ki skrbi za izobraževanje čebelarjev. Je povezovalni člen med državnimi ustanovami in čebelarji. S tem oprashaaja zelo dobro in pomembno delo. **Čebelarska zveza Slovenije je Organizaciji Združenih narodov predlagala, da bi razglasila svetovni dan čebel. Predlog je bil sprejet. Za tako majhno državo, kot je Slovenija, je to velik dosežek ...**

To je izredno velik dosežek za Slovenijo. Zaradi pobude, ki jo je dala čebelarska zveza, je Generalna skupščina Združenih narodov potrdila 20. maj za svetovni dan čebel. **Za to obstaja razlog, kajne?**

Da, na ta dan se je rodil Anton Janša, ki je bil zelo pomemben začetnik čebelarstva. **Čebelarji sodelujete tudi pri projektu Tradicionalni slovenski zajtrk. Kakšen je vaš pogled glede tega?**

To je še en dober dosežek Čebelarske zveze Slovenije. Zdaj obstaja že dvanajst let. Ta zajtrk se mi zdi zelo pomemben. Zdi se mi prav, da se otroci seznanijo s tradicionalnim slovenskim zajtrkom.

Katere čebelje proizvode uživata? Imate morda svoj najljubši med?

Doma uživamo vse čebelje proizvode. Sam jem vse vrste medu, pri čemer sta mi najljubša kostanjev in gozdni.

Čebela je edina žival, za katero rečemo, da umre. Torej ne pogine. To velja že od nekdanj ...

Da, to velja že od nekdanj, saj je čebelica zelo marljiva, včasih celo bolj kot človek, zato rečemo, da umre in ne pogine. **Se morda iz dolgoletnih izkušenj spomnite kakšne zanimive prigode v povezavi s čebelicami?**

Prigod v moji dolgoletni tradiciji je bilo veliko. Največ se dogaja takrat, ko lovimo roje, ki so lahko tudi na zelo visoki veji in nam včasih povzročajo preglavice.

Ema Šolar, foto: FB Darja Šolar

20. MAJ -

SVETOVNI

DAN
ČEBEL

SVETOVNI DAN
ČEBEL

ZDRUŽUJE SLOVENCE
IN POVEZUJE SVET

POLEPŠAJMO

ČEBELAM

DOMOVANJE

IN SPOZNAJMO

ČEBELARJE

Učenci 5.a Debro

ČEBELARSKI KROŽEK

Glasovanje za najlepšo panjsko končnico

Čebelarstvo društvo Laško, matična šola in podružnična šola Debro organizirajo glasovanje za najlepšo panjsko končnico.

Panjske končnice, ki so trenutno postavljene na ogled v avli matične šole in se bodo 9. maja preselile še v debrsko podružnico, so v matični šoli ustvarili učenci od prvega do petega razreda pri čebelarskem krožku in učenci 5.a-razreda Debro.

Glasovanje bo v matični šoli trajalo do petka, 4. maja, medtem ko se bo v PŠ Debro začelo 11. in končalo 15. maja. Avtor panjske končnice, ki bo prejela največ glasov, bo prejel medeno nagrado.

V šolskem časopisu zaradi omejitve prostora objavljamo zgolj nekaj primerov panjskih končnic. Vse si lahko ogledate v avli šole.

Uredništvo

ČEBELICE, ČEBELICE ...

Uspešno sodelovanje s čebelarji

Naša šola že vrsto let uspešno in z veseljem sodeluje z laškimi čebelarji, zato so skupne slovesnosti ob prelomnih dogodkih na čebelarskem področju samoumevne.

Na prejšnjih straneh šolskega časopisa smo že omenili, da je Generalna skupščina Združenih narodov na pobudo slovenskih čebelarjev razglasila 20. maj za svetovni dan čebel. Ob tej priložnosti smo v šoli v sodelovanju s Čebelarskim društvom Laško pripravili krajšo slovesnost. Za program so poskrbeli učenci in učiteljice razredne stopnje. V avli šole so se jim pridružili tudi predsednik Čebelarskega društva Laško Franc Šolar, čebelar Jože Blagotinšek, ki je zbrane tudi nagovoril, čebelar Anton Krivec in Darja Šolar, ki v letošnjem šolskem letu vodi šolski čebelarski krožek. Slovesnosti se je udeležil tudi župan Franc Zdolšek.

Slovesnost je bila namenjena tudi odprtju razstave panjskih končnic, ki so jih ustvarjali učenci

matične šole pri čebelarskem krožku in debrski petošolci. Mentorica čebelarskega krožka Darja Šolar je na kratko predstavila njihovo delo in ob tem izrazila zadovoljstvo. Do 4. maja je mogoče glasovati za najboljšo panjsko končnico.

Najbrž bi bilo precej čudno, če na slovesnosti ne bi zapeli znane skladbe Čebelar. Za spremljavo je s harmoniko poskrbela sedmošolka Nara Lendero. Učenci in ostali gostje so seveda neizmerno uživali in že razmišljali o čebelarskih dejavnostih, ki jih še čakajo.

Zagotovo nam bodo kmalu postregli s čim novim in zanimivim.

*Tanja Drolec
Foto: Davor Klezin*

*Žlica medu na dan odžene zdravnika stran.
Človek posadi, čebela oprashi.*

FOTOREPORTAŽA

Brez čebel ni življenja

Foto: Davor Klezin

Barvni
linovec

Mesto
ponoci

Nik
Ojsteršek **Nik Ojsteršek**
8. a

JURJEVANJE

Vestno ohranjanje tradicije

Jurjevanje je folklorni običaj, na katerem se poje in pleše. Enega od fantov oblečejo v zelene veje in ga poimenujejo Zeleni Jurij. Tudi v Laškem obeležujemo ta običaj, najbolj znan pa je v Beli krajini. V ta običaj smo v Laškem vpeljali že mnogo generacij.

Tudi letos smo se zbrali na šolskem dvorišču, kjer smo pričakali sodelujoče iz Debra. Na začetku sprevoda so bili Zeleni Jurij, muzikanti in fotografi. Priključili smo se tudi Laščani in začeli svojo pot proti Pivovarni Laško. Tam so sodelujoči zapeli nekaj pesmi in obiskovalcem ter delavcem Pivovarne podarili nekaj šopkov cvetlic. Delavci pivovarne so jim podarili zaslužen košaro dobrot, bili so navdušeni nad njihovim nastopom.

Pot smo nadaljevali do trgovine Tuš in tam so učenci zapeli še nekaj ljudskih pesmi. Gledalci so bili navdušeni in so otrokom delili bonbone. Naslednja postaja je bil Orožnov trg, kjer smo vse skupaj ponovili. Odšli smo tudi do cerkve sv. Martina, Vile Monet ...

Končali smo na občinskem dvorišču. Tam je bilo veliko stojnic, ena je ponujala pečena jajca in bezgov sok, druga rože ... Organizirano je bilo tudi tekmovanje za najboljši rog. Kriteriji za ocenjevanje so bili zelo strogi: domača izdelava,

naravni materiali. Pomembna kriterija sta bila tudi dolžina roga in njegova glasnost. Bilo je veliko tekmovalcev, prvi trije pa so dobili lepe in priročne nagrade.

Program sta povezovala dva četrtošolca, šlo jima je odlično. Zaplesali so nam nekaj ljudskih plesov. Voditelja sta najprej napovedala prvošolčke, ki so zaplesali, nato sta napovedala tudi ostale. Vsi so zaplesali odlično. S tem se je prireditev počasi končala. Vsi so se s svojimi spremljevalci počasi vračali v šolo.

Prireditev pri ljudeh vzbuja različna čustva. Me se pred leti v vlogi nastopajočih nismo počutile najbolje in se nismo veselile tega dne. Zdaj ko smo se udeležile prireditve kot gledalke oziroma novinarke, se nam je zdelo enkratno in zaželele smo si, da bi lahko spet sodelovale.

Kot se spomnimo iz prejšnjih let, je prireditev zelo podobna, iz tega lahko opazimo, da se tradicija z leti nadaljuje, kar je tudi prav.

Tjaša Gorišek, Lara Pavčnik, Maruša Maček
Foto: Davor Klezin

FOTOREPORTAŽA

Zeleni Jurij leto pred jubilejem

Rina Medjić

POTOPIS

Adrenalin med gorami

Naš adrenalinski dan se je začel zgodaj zjutraj. Z družino in dvema prijateljema smo se odpravili na Gorenjsko, ki je ena naših najlepših pokrajin. Videli smo kar precejšen del slovenskega visokogorja in dolin, naša pot pa se je začela v Planici. Planica oziroma dolina pod Poncami je eno najbolj znanih slovenskih športnih središč, prav tako je tudi eno najbolj obiskanih. Leži v severozahodnem delu Julijskih Alp in je najbolj znana po smučarskih skokih in poletih. Čeprav je to dokaj adrenalinski šport, nas tja ni privabilo to, temveč 566 metrov dolga jeklenica, ki se razteza od vrha do izteka planiške velikanke.

Kot sem že omenila, smo se na pot odpravili zelo zgodaj. Prezgodaj, glede na to, da je bila sobota. Od doma smo se odpeljali z avtomobilom, ki je bil naš zvest spremljevalec celo pot. V Laškem smo se dobili z Andrejem in s Stanko, z dolgoletnima družinskima prijateljema. Večkrat se na počitnice odpravimo skupaj, saj smo zelo povezani. Iz Laškega se je naša pot nadaljevala po avtocesti. Izognili smo se Ljubljani, ker nismo želeli biti pozni za adrenalinsko doživetje. Ko smo po dveh urah in pol končno prispeli v Planico, je sledilo ogledovanje vsega, kar lahko najdemo v Planici. Osebnost me dolgočasne znamenitosti, kot so nordijski center, čudovite gore ali predstavitev o zgodovini planiške velikanke, niso zanimale. Komaj sem čakala, da se bomo z očijem in Andrejem spustili po jeklenici nad velikanko. Ampak v skupini se je treba prilagoditi drugim, sploh če si najmlajši, zato sem sledila drugim, ko so odkrivali, kaj vse ponuja Planica.

Po približno uri razgledovanja in pitja jutranje kave je napočil čas za vrhunec obiska Planice. Z očijem in Andrejem smo odkorakali proti hišici, kjer smo dobili vso opremo, nato smo prisluhnili navodilom vodje skupine, ki je štela približno dvajset članov. Seveda se na vrh velikanke nismo odpravili peš, temveč s sedežnico. Na vrhu je bil osupljiv razgled. Navdušeno smo prišli na vrh zaletišča, od koder se v globino in predvsem dolžino, poženejo najboljši letalci na svetu. Priznam, da kljub osupljivemu razgledu ob pogledu na jeklenico, ki naj bi ji vsak trenutek zaupala, da me bo varno pripeljala nazaj v dolino, nisem ostala ravnodušna. Andrej se je odpeljal prvi, jaz sem bila na vrsti takoj za njim. Ni mi preostalo drugega, kot da sem pozabila na višino 50 metrov, ki jo pridobiš v drugem delu leta, in se odrinila. Ni mi bilo žal. Razgled je bil še boljši kot z vrha velikanke. Glede na to, da lahko dosežeš hitrost tudi do 85 km/h, si lahko predstavljate, da ustavljanje ni ravno najbolj

prijetno. Ampak bilo je vredno. Resda smo za ta razgled pošteno plačali. Tako lahko z gotovostjo rečem, da je bilo to najdražjih 30 sekund v mojem življenju.

Ko smo si malo oddahnili od vrtoglavice ob pogledu z jeklenice, nas je pot vodila po prelepi Gorenjski do še enega slovenskega bisera, to je Bleda. Blejsko jezero je svetovno znano 144 ha veliko jezero, ki privablja turiste od blizu in daleč. Z idilično cerkvico na otočku sredi jezera je Bled paša za oči za mnoge ljudi. Seveda smo se ustavili na odlični blejski kremni rezini. Iz kavarne, kjer smo se ustavili, je bil pogled na jezero popoln. Ko smo si napolnili želodčke, smo se začeli sprehajati okoli jezera in takrat je moje ostro oko opazilo znak z napisom pustolovski park. Drugi tega seveda niso opazili oziroma tega niso pokazali. Po približno petih minutah mi je uspelo izpogajati dogovor, da ga gremo samo pogledat. Pot nas je vodila po rahlem klancu navzgor. Prišli smo na manjšo uravnavo in zagledali sedežnico ter dolgo in zavito progo za poletno sankanje, ki se je začinjala na vrhu še ene vzpetine. Andrej, ki je takoj za mano najbolj adrenalinski tip človeka v naši šestčlanski skupini, je že kupoval karte za spust po progi. Spust je bil milo rečeno zanimiv. Pri vsakem zavoju sem dobila občutek, da me bo vsak čas vrglo iz sani in da bom do vznožja prispela s kotaljenjem. Ampak še dobro, da je nekdo v sani namestil čudežno napravo, imenovano pas, ki nič hudega slutečega potnika obvaruje pred katastrofo. Po sankanju, ki smo ga vsi udeleženci preživeli brez poškodb, smo se mislili posloviti od Bleda, ampak namesto tega smo čez nekaj minut z očijem in Andrejem stali na pet metrov visoki ploščadi, s katere naj bi skočili. »Kako, kdo, kdaj?« se morda sprašujete. Naj pojasnim.

Kot sem že napisala, smo hoteli oditi. Nato smo zagledali velikansko zračno blazino. Nad njo se je dvigovala prej omenjana ploščad. Andrej je spet kupil tri karte. Moram reči, da s tal ploščad ni videti tako visoka kot v resnici je. Kakorkoli, vsak je v ogromno blazino skočil enkrat. Naj se sliši še tako preprosto, ni. Ljudje smo navajeni skakati na noge, kar je pri omenjeni dejavnosti lahko zelo nevarno, zato smo morali skočiti na hrbet, kar ni ravno najboljši občutek. Skočiš s težkim srcem, a

blazina te na koncu ujame, vendar se težave tu še ne končajo. Samo predstavljajte si napore, ki jih človek doživlja ob plazenju čez ogromno blazino, v katero se pogrezne tako globoko, da komaj kaj vidi. Kljub temu da smo se po blazini prevračali kot nerodne klade lesa, je bilo kar zanimivo. Res je, da se mi ob pogledu nazaj na ta dan zazdi, da smo s plačilom za skoraj samomorilski skok naredili sami sebi veliko medvedjo uslugo.

Po skoku v ogromno blazino smo se dokončno poslovili od Bleda. Naprej nas je pot vodila do korit reke Soče. Tja smo se peljali čez Vršič. Znamenit slovenski gorski prelaz je zelo priljubljena turistična točka, sploh zaradi Ruske kapelice, postavljene v spomin na vojake, ki jih je med gradnjo ceste čez Vršič zasul plaz. Mi smo se samo odpeljali mimo, saj smo jo po pravici povedano spregledali. Kmalu smo prispeli k čudovitim ozkim soteskam in prelepi reki smaragdne barve. Ker je bilo poletje, je bilo ob reki in celo v njej veliko obiskovalcev, a ko sem pomočila prste v ledeno mrzlo vodo, sem le odkimala in še naprej občudovala prelepa korita. Ta korita so ena najlepših naravnih znamenitosti na reki Soči.

Naša zadnja postojanka adrenalinskega dneva na Gorenjskem je bil Triglavski narodni park. To je edini slovenski narodni park. Pod tem imenom so ga ustanovili leta 1961. Skozi park smo se le zapeljali, saj po dolgem dnevu volje za dolg pohod ni bilo. Ogledovali smo si gore, reko in se pogovarjali o dnevu, ki smo ga ravno preživeli.

Naše popotovanje se je končalo v Laškem. Tam smo se ločili. Andrej in Stanka namreč živita v Laškem, moja družina pa približno 15 km izven mesta. Celo pot domov sem razmišljala o razburljivem dnevu. Čeprav nismo spoznali veliko novih ljudi, se mi zdi, da so na Gorenjskem ljudje prav takšni kot mi, če ne celo boljši. Morda je to zaradi svežega zraka, kdo ve? Vem pa nekaj. Ta izlet bi ponovila še večkrat. Lahko bi šli drugam, odkrivat nove kraje. Če ste adrenalinski tip človeka, a tudi če ne, vam izlet toplo priporočam. Narava je osupljiva, hrana odlična, ljudje so prijazni. Če se boste za takšen izlet res odločili, vam ne bo žal. Na srce pa vam polagam še nekaj. O skoku v zračno blazino dobro premislite.

Doroteja Berložnik

Pia Privšek, F.a.D., Poserna kompozicija

KNJIŽNICA DEBRO

Peter Nos je kos tudi pomivanju posode

Že sedmo srečanje v sklopu projekta **Tudi iz pravljic se veliko naučimo** je bilo v sredo, 11. aprila, ko so otroci iz debrskega vrtca ponovno obiskali knjižnico v PŠ Debro.

Drugi mesec zapored je temo srečanja predstavljalo gibanje, in sicer sta bili na vrsti zgodbici Primoža Suhodolčana o živahnem, navihanem in radovednem dečku Petru Nosu: Domači športni dan in Kdo najbolj grize? Najprej so otroci reševali uganko o športu, ki je bila precej trd oreh, zato sem jim pomagala z namigi. Pogovorili smo se o tem, katere športe poznajo, kaj pomeni, da nekdo trenira, in kdo postavi rekord. Nato so otroci zbrano poslušali zgodbici. Ob ilustracijah v slikanici so pripovedovali o tem, kdo je sodeloval na športnem dnevu pri Petru Nosu doma, v čem je deček postavil svetovni rekord in kdo je najboljši v grizenju trave. Ali ste vedeli, da obstaja

svetovni rekord v razbijanju krožnikov? Ali pa to, da je zmagovalka v grizenju trave kosilnica? Peter Nos se domisli marsičesa. Otroci so opisovali, kateri športi so jim najbolj všeč, ali poznajo koga, ki trenira katerega od športov ... Ugotovili smo, da je v Laškem priljubljen šport košarka, saj ima kar nekaj otrok starejše brate, ki jo trenirajo. Za konec sem prebrala še pesmico Mileta Klopčiča *Otroci se love*.

Komaj čakamo novo pravljico v maju. Takrat se bomo družili zadnjič v tem šolskem letu, in sicer bomo ob toplem in suhem vremenu izvedli pravljичno urico na terasi vrtca.

Lidija Toplišek

ŠOLSKA KNJIŽNICA

Novosti v šolski knjižnici

Primož Suhodolčan: ŽIVALSKÉ NOVICE št. 4

V tej knjigi je pet zgodb, in sicer Pepi in perutnina, Zapleteno spletni lev, Miško podgana, Naravni medo in Krti kopači. Vse zgodbe so smešne in zabavne, zato mi je bila knjiga zelo všeč. Priporočam, da jo preberete tudi vi.

Luka Zorko

Primož Suhodolčan: PICA JE KRALJICA!

Naslovi poglavij v knjigi so: Tukaj straži kapitan Kljuka, Taka pica je kraljica, Leteča veverica, Kako se je rodil teniški copat, Rokav bavbav. Knjiga mi je bila zelo všeč, najbolj zgodba Tukaj straži kapitan Kljuka, ker je Kljuka ukazal: »Umazani ven, čisti noter.«

Mija Zdouc

Primož Suhodolčan: DOKTOR ZA OSLE

V tej knjigi nastopajo: trmasti osel, zdravnik, čarovnica, Metka, Listko, prašiček, traktor in bager. Najbolj mi je bila všeč pravljica o Listku, saj se je boril in s svojo vztrajnostjo prišel do novega rekorda v držanju na veji. Knjigo priporočam tistim, ki radi berejo izmišljene, a vseeno zabavne in poučne pravljice.

Neli Kajtna

NAJLEPŠE SLOVENSKE NARODNE PRAVLJICE

To je knjiga, v kateri je zbranih več slovenskih ljudskih pravljič. Všeč so mi bile vse pravljice, najbolj pa pravljica Železni prstan. Govori o siromašni ženi in njenem sinu. Deček je videl, kako sta z mamo revna. Odločil se je in šel po svetu. Po poti je rešil psa, mačko in kačo. Ta mu je v zahvalo, ker jo je rešil smrti, dala železni prstan ... Če želite izvedeti kaj več, si izposodite knjigo in jo preberite. Res vam jo priporočam.

Tjaša Seme

NAJLEPŠE KLASIČNE PRAVLJICE – ANDERSEN, GRIMM, PERRAULT

To je knjiga s pravljičami, ki so jih napisali Andersen, brata Grimm in Perrault. Prebral sem vseh šestnajst pravljič. Knjiga ima več kot 200 strani in je napisana z velikimi tiskanimi črkami. Zelo všeč so mi bile pravljice Bremenski muzikantje, Obuti maček, Pogumni krojaček in Palček. Priporočam knjigo vsem, ki radi berete pravljice.

Klemen Špitaler

V revni hiši je živela mati s sinom edincem. Nekega dne se je odločil, da gre služiti denar. Zasluži tri krajcarje, s katerimi lahko kupi tri hlebe kruha. V vasi vidi otroke, kako želijo kamnati psa. Sinu se žival zasmili, zato otrokom da en krajcar in pes je rešen smrti. Rešeni obljubi sinu, da mu bo zvesto služil. Prideta v drugo vas, kjer sin reši življenje mački, ki so jo otroci želeli vreči v vodo, z drugim krajcarjem. Tudi mačka obljubi zvestobo. Vsi trije se odpravijo proti polju, kjer pastir pretepa kačo. V zameno za zadnji krajcar jo pastir pusti sinu. Kača da sinu železni prstan, ki uresničuje želje, z njim pa ne odide. Sin gre domov, kjer ga mati veselo pričakuje. Naslednji dan se zbudita v bogati hiši. Ko postane edinček mladenič, gre zasnubit kraljevo hčer. Preden jo dobi, mora njenemu očetu postaviti na vrtu najlepšo in največjo smreko, zgraditi palačo iz samega stekla ter narediti široko cesto med kraljevo hišo in mladeničevo hišo, ob kateri naj bodo različna drevesa in ptice. Mladenič si pomaga z železnim prstanom in ko izpolni naloge, se lahko poroči s kraljično. Ta pa je bila hudobna. Ko je izvedela, kje skriva prstan, mu ga je v spanju vzela. Mladeničeva hiša je postala revna, ona pa se je poročila z drugim, s katerim sta šla živeti na otok. Trije prijatelji gredo iskat ukradeni prstan. Ustavijo se ob morju, kamor mladenič ne more iti. V vodo odideta pes in mačka. Najdeta grad, mačka dobi prstan, pes pa je razočaran, ker gospodarju do zdaj ni nič pomagal. Začne se prepirati z mačko; prstan pa pade v vodo. Prstan jima prinese ulovljena riba po pasji zaslugi. Vesela prideta do mladeniča, ki si zaželi, da bi njegova žena in njen ljubi živela v revni hiši, on bi pa z materjo živel na otoku. (Železni prstan, Wikivir)

PŠ ŠENTRUPERT

Ko po pomladi zadiši, se v naših srčkih sreča zaiskri ...

V soboto, 17. marca, je bila v PŠ Šentrupert že tradicionalna prireditev Pozdrav pomladi. Ta dan je bil poln smeha, veselja, dobre volje in kar je najpomembnejše, v otroških očeh so žarele iskrice sreče in zadovoljstva.

Ko so obiskovalci povsem napolnili dvorano, smo bili še toliko bolj veseli in učenci so komaj čakali, da se predstavijo s svojimi točkami.

Prireditev so začeli učenci 1. in 2. razreda. Ti so se spremenili v vile, metuljčke, ptičke in nam s petjem, plesom in čarobnimi besedami pomagali priklicati pomlad. Nato je sledil nastop naših najmlajši, otrok iz vrtca. Mlajša skupina se je predstavila z deklamacijo To sem jaz, otroci iz starejše skupine vrtca pa so program popestrili z deklamacijo Tvoj sonček ter s pesmijo Mamica je kakor zarja.

Učenci 5. razreda so nam ob igranju na svoje telo zapeli ritmično pesem, ki je takoj osvojila naša ušesa. Povedali so, da izvajanje ritma s pomočjo lastnega telesa ni enostavno, ampak ravno nasprotno, saj je izredno zahtevno ter je zanj treba ogromno vaje in zbranosti. Ampak verjemite, njim je to odlično uspelo.

Veseli smo, da je v naši šoli veliko zanimanje za petje. Pevski zbor nam je ob spremljavi harmonike zapel pesem Mamica, hvala ti ter drugo, vsem zelo znano pesem s pomladno tematiko, Zvončki in trobentice. Ob tem smo tudi ostali veselo pripevali.

Učenci od 1. do 5. razreda so se pri urah angleškega jezika naučili pesem If you are happy and you now it, s katero so se predstavili na prireditvi. Začutili smo lahko njihovo srečo in radost.

Vemo, da včasih marsikje niso imeli dovolj denarja, da bi otrokom kupili glasbila, da bi jim

tako omogočili, da bi obiskovali glasbeno šolo. Učenci 3. in 4. razreda so v sodelovanju s folkloro na izredno izviren način prikazali, da je tudi brez glasbil možno ustvarjati glasbo, če le imamo voljo in smo vsaj malo ustvarjalni. Pokazali so nam, da je to mogoče celo s kanalizacijskimi cevmi. To je bilo smeha in navdušenosti med obiskovalci. Pri tej točki sta svoje glasbeno znanje pokazala tudi naša nadebudna glasbenika David Mraz z igranjem na harmoniko in Nejc Bezgovšek s svojim baritonom. Ob prijetnih ritmih se je veselo prepevalo. Prav tako so učenke, ki so bile oblečene v folklorne obleke, zaplesale.

Prireditev so s pevskimi točkami popestrili tudi mešani pevski zbor in ljudski pevci iz Šentruperta. Ob koncu prireditve so vsi učenci, otroci iz vrtca ter strokovne delavke ob zvokih harmonike skupaj zapeli pesem V dolini tihi. Nato smo se vsi zadovoljni in polni prijetnih občutkov prijazno zahvalili obiskovalcem za obisk ter se poslovili. Sledilo je prijetno in sproščeno druženje ob skrbno pripravljeni pogostitvi.

Verjamem, da smo s petjem, plesom in z lepimi mislimi uspeli priklicati pomlad, in to ne samo v našo naravo, ampak tudi v svoja srca.

Videti je bilo, da smo marsikomu polepšali to sobotno popoldne, mu na usta narisali nasmeh in ga s tem osrečili.

*Na polju rožice cveto,
na drevju pa ptički pojo,
z neba nam sveti sonček zlat,
že prišla je k nam pomlad.*

In kaj je to sreča?

*Tega nihče točno ne ve.
Sreča se ne skriva v bogastvu,
ampak v drobnih stvareh,
ki nam na lica narišejo nasmeh.*

Kolektiv PŠ Šentrupert

Pozdrav pomladi je tradicionalna prireditev, ki jo pripravlja PŠ Šentrupert. Na njej se vsako leto s pomočjo učiteljic predstavijo učenci, ki se jim pridružijo tudi starši in ostali krajani. Kulturni program je vedno zanimiv in predstavlja pravo pašo za oči.

FOTOREPORTAŽA

Pozdrav pomladi

Kolektiv PŠ Šentrupert

PŠ ŠENTRUPERT

Naredimo svoj pšenični napitek

April smo učenci 1. in 2. razreda namenili predvsem zdravju. Veliko smo govorili o zdravem načinu prehranjevanja, skrbi za lastno higieno, pomenu umivanja zob in rok, o pomenu pitja vode ter gibanju na svežem zraku. Pri urah spoznavanja okolja smo se lotili prav posebej zanimive naloge. Naš končni cilj je bil zdrav napitek iz pšenice, ki smo jo posadili sami.

Na začetku smo se pogovarjali, kaj vse rastlina potrebuje za rast. Za lažjo zapomnitev smo vsako trditev tudi prikazali z gibom. Tako smo za zrak iztegnili roke, z odpiranjem in zapiranjem dlani smo prikazali svetlobo, toploto smo nakazali, kot da nam je vroče, vodo smo si zamislili tako, kot da bi držali v roki zalivalko in zalivali, s počepom in tapkanjem po tleh pa smo prikazali prst in hranljive snovi iz zemlje. Znanje smo uporabili pri sajenju pšenice za sočenje.

Učenci so bili razdeljeni po skupinah. Vsaka skupina je v svoj lonček nasula malo zemlje in posejala semena. Postavili so jih na okensko polico in skrbno zalivali. Skupine so med seboj rast rastlinic primerjale. Hitro so opazile razlike. Učenci so začeli premišljevat in so hitro ugotovili, da njihova pšenica potrebuje ali več vode ali več svetlobe.

Po dveh tednih je bila naša pšenica že tako velika, da jo je vsak učenec malo porezal s škarjami. Liste smo oprali in jih spasirali v gosto kašo. Kaši smo dodali še narezane banane in breskov kompot. Celotna učilnica je dišala in vsem so se že cedile sline. Končno je napočil trenutek, ko smo svoje smutije tudi poskusili. Bili so odličnega okusa, zato smo se odločili, da bomo na dan zdravja napitke pripravili še enkrat tokrat za celotno šolo.

Res je, da so nekateri učenci višjih razredov dvomili o dobrem okusu, saj je bil napitek temno zelene barve, a so bili ob prvem požirku več kot navdušeni. Učenci 1. in 2. razreda so bili zelo ponosni, saj so pšenico sami vzgojili, jo porezali in tudi sami pripravili zdrav vitaminski napitek. Vsekakor jim bo to ostalo v lepem spominu, hkrati pa so na izkustveni ravni utrjevali snov, kaj vse rastlina potrebuje za rast.

Simona Sirk in Tina Arbajter

LIKOVNA UMETNOST

Mlin na vodo ...

Monotipija

"Vodni mlin"

Urban Levičar 8.a

Monotipija

"Vodni mlin"

Žiga Ulaga 8.a

Urban Levičar, Žiga Ulaga